

Fría kappingin og kioskirnar

SAMANBORIÐ við nógvar av landsins trupulleikum, so eru kioskirnar og kjakið teirra millum og onnur handlandi um hvat hvør teirra skal selja einki stórmál sum so. Men skeivt er bara at lata tilvildina ráða.

VAR tað ikki fútin, sum tók stig til at royna málið rættarlaga — eins og hann herfyri setti sær fyrri at royna status øklubbanna í rættinum, so »stóð bara til« framvegis.

TØKK eigur hann uppiborna fyrri, at hann soleiðis »provokerar« lóggev-

arar okkara til eisini í málum sum hesum at hava eina meining.

AT lata fríu marknaðarkreftirnar ráða, hesin gandapolitikkur, sum nú skal ráða einsamallur í vestri sum í eystri, fær eftir øllum at døma ikki bestu undirtøku millum okkara egnu handlandi.

HETTA tykist heldur lægið, tí hvussu ofta hava vit ikki frá teirri siðuni fingið at vita, at frælsa kappingin var einasta borgan fyrri bestu prísnum, bestu vørnum og bestu tænastum fyrri brúkaran. Ikki minst hevur hetta verið niðurlagið, tá brúkarar umboð hava sett ynski um betri og virknari vøru- og príseftirlit.

VIT ætla okkum ikki at leggja okkum út í, hvat hvør handlandi kann løyva øðrum at selja. Vit viðurkenna, at marknaðarkreftirnar ikki eiga at verða útløkaðar í hesum leiki, men ávara samstundis ímóti, at alt gerst ein handilsligur vavstur.

AT selja er eitt, tænasta eitt annað, men eins týðningarmikið. Úr henni kann eisini fáast vinningur, um hon er væl fyriskipað.

GONGST væl, er tað kanska freistandi at leggja seg á nýggj virkisøki,

men minni neyðugt er tað kanska ikki hjá teimum, sum hava trupulleikar av at fáa tað at mala, og bæði hesi fyrirkusløgini finna vit millum teirra, sum nú virka sum handil og kiosk hvørt um annað.

HÓAST lítið land, so hava vit í Føroyum so ymiskligt handilslag í bygd og bý, at vit valla fáa eina einsháttada reglugerð, sum nøktar tørvin hjá øllum.

HETTA átti at verið tikið eins nógvið í metingunum sum tað, at handilskioskir á stórplássunum kanska selja í meira lagi av veruligari handilsvøru.

TAD, ið kanska ikki hevur verið so nógvið umrøtt, er tilvildarlaga vøruúrvalið, ið mangan verður kroyst saman í hesum búðum — úrval, sum sambært vanligu uppfatan av heilsuvanda ikki átti at verið í sama rúmi, tiansheldur á somu hill.

AT fingið skil á hesum, hevði verið eins týðningarmikið, sum at ásett við lóg, um kioskir t.d. kundu selt breyð og mjólk.

VIT hava vant okkum við, at olju- og bensinsølurnar nú hava allar vanligar kioskvørur. Sambært gald-

andi lóg tykist ivi vera um tað rætta í hesum, men hentar eru tær.

MEN vit kunnu ikki annað enn geva einum av lesarabrævnaskrivarum okkara rætt í tí, at skuldu hesar viðkað virksema teirra, so átti tað fyrst av øllum at verið við neyðugum biltænastum aftaná vanligu afturlatingartíð.

HINVEGIN er kanska onki til hindurs fyrri, at ein kioskeigari fær sær eitt skúr, har hann kann skifta olju, dekk og annað fyrri fólk í vikuskiftinum ella vanligar dagar aftan á kl. 17.

BAR tað til, so var tað gott, men vit skulu ikki ivast í, at teir, ið næstir vóru at veita slíka tænastu, tá skjótt høvdu tikið táttin upp.

SOLEIÐIS er tað bara, og gott tað sama. Hetta er fría kappingin, sum øll svørja til, men sum nógvið kortini ræðast — tá ov nær verður gingið.

HVUSSU verður og ikki við nýggju »kiosklógini«, so má hon gerast við atliti til serstaka tørvin á bygd sum í bý og ikki minst — gerast við ávisum fyriliti mótvægis teimum handlandi, sum leggja ávisan dent á tænastuna.

sosigaley

Nógvið at takka NATO fyrri

Dimmalætting ger viðmerkingar til oddagrein í 14. September har skrivað var um útlendska hervaldið í Føroyum.

Men selvfølgelig skal blaðet have lov til at spille den gamle, efterhånden ret nedslidte plade med påstanden om undertrykkelse, militær eller civil, af færingar for sine læsere. Og at det har kunne lade sig gøre også for den republikanske løsrivelsespartis livorgan at udtrykke sig frit i alle disse år, er bl.a. netop "den ubudne fremmede krigsmagt" at takke for. Bladets kolleger i de østlige idealstater under deres såkaldte "folkedemokrati" har ikke nydt disse selvfølgeligelige rettigheder.

Eins og Dimmalætting unnir øðrum bløðum at

siga sína hugsan vilja vit sjálvandi eisini unna Dimmu at halda tað um NATO-støðina í Mjorkadal sum hon vil. Men at geva hesi stóð heiðurin fyrri, at fría orðið enn kann koma á prent í Føroyum tykir okkum nóg so nógvið sagt.

Rakti øll sera meint

Sune Jacobsen, fyrrverandi lögtingsmaðurin hjá Sambandsflokkinum í Vágum skrivur í Dimmalætting um fiskivinnupolitikkinn hjá landsstýrinum. Hann skrivur millum annað:

Politikkurin hjá Javnaðarflokkinum minnr ikki sprot um eina SCUD-rakett. Eingin veit hvar hon rakar. Fáur man vita, hvar uppskotini hjá Javnaðarflokkinum raka.

— Í staðin fyrri at koma við einum uppskoti um at

tryggja at fiskur og veiðir orka ikki verða miðsavnað fyrst, so avtaka teir ráðfiskabýti til tess at vita, hvønn tað rakar, eins og teir gjørdur við skattalættanum, men sum bert rakar 15% av fólkinum, sum er væl fyrri frammanundan.

Sambandsflokkurin var ikki meira enn komin úr landsstýrinum tá hann fann loysnir uppá eitt og alt. Enntá fiskivinnupolitikkinn, sum hann so sotti snorssvav omaná í tvey ár.

Ein av orsökunum til at alt samfelagið lá í dvala seinastu tvey árin — og ikki minst innan fiskivinnuøkið — var innanhýsis ósemja í Sambandsflokkinum, sum millum annað hevði við sær, at formaður floksins legði frá sær.

— Men nú stendur Sambandsflokkurin uttanfyrri og hevur sjálvandi loysnir til eitt og alt. Nakað seint — kortini!

Nú Sune nevnr SCUD-rakettina kann leggjast aftrat, at flestallir føroyingar finga eina tilfika frá seinasta landsstýri. Og hon rakti sera meint.

Kapping um fisk

Norðlýsið fegnast í oddagrein um at vit nú hava fingið ein annan fiskivinnupolitikk:

Nú sær út til at vend fer at koma í. Fyrri í heila tikið at fáa fatar av fiskinum mugu vit uppi á landi arbeida so effektivt sum gjørligt fyrri at kunna geva hægri prís.

Heldur hendan gongdin fram, so verður tað hugaligt at vera á sjónum og vinna til dagliga upphaldið, og tað er fyrsta treytin fyrri at samfelagið skal virka.

Hvar er lønin ov høg?

Eitt sindur um tað høga lønarlagið í Føroyum sum enn tykist at spjoka hjá ávisum politikarum.

Í november mánað í 1989 gjørdi svenska arbeiðsgevarafelagið eina kanning fyrri at fáa at vita, hvat ein arbeiðstími í teimum londunum, sum Svøríki eina mest kappast við, kostaði arbeiðsgevaranum.

Úrslitið umroknað til danskar krónur var hetta:

Noreg 137,-
V. Týskland 136,-
Svøríki 130,-
Finland 120,-
Holland 111,-
Danmark 111,-
USA 107,-
Japan 104,-
Italia 102,-
Frakland 93,-
Bretland 82,-

Til samanberingar kunnu vit taka Føroyar uppi. Um somu tíð var lønarlagið í Føroyum so "høgt", at her kostaði hvør arbeiðstími arbeiðsgevaranum 73,21

